

[Jacob Pedersen.]

ofrede mest. Lad vore bestræbelser rette sig mod det mål at hele og helbrede det, krigen slog i stykker for det enkelte menneske og det enkelte hjem, så vil det sammenhold, vi oplevede i hine tider, blive til fredens og fremtidens sammenhold.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling.

Else Zeuthen: Jeg kan fuldtud tilslutte mig de bemærkninger, der et fremsat til det foreliggende lovforslag af de andre ærede ordførere, og jeg tilsiger mit partis velvillige støtte til en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Ragnhild Andersen: Der ligger en smuk tanke i forslaget om i anledning af tiåret for Danmarks befrielse at forhøje hædersgaverne til de mennesker, der blev hårdst ramt som følge af krigen og den tyske besættelse, eller til deres efterladte, enkerne og børnene. Vi havde jo i Danmark adskillige, der måtte ofre livet i kampen mod den tyske besættelsesmagt, søfolk, fiskere, værnepligtige, andre patrioter, fanger fra fængslerne og koncentrationslejrene. Vi kan, som det også er blevet sagt af andre her i dag, ikke give dem det liv tilbage, som de mistede; vi kan kun værne om deres minde og påskønne deres indsats ved at mildne kårene for deres efterladte og for dem, der blev medtaget for livet gennem svær invaliditet.

Bedst ville det uden tvivl være, om vi i anledning af tiåret kunne give befolkningen det løfte, at det, vi oplevede i de 5 forbandede år, aldrig mere skulle gentage sig, sådan som så mange mennesker har ønsket at folketinget skulle gøre det ved at afvise den tyske genbevæbning og ved at lade befolkningen i hvert fald være medbestemmende med hensyn til spørgsmålet om Vesttysklands genoprustning og medlemskab af NATO. Desværre viser de forudgående forhandlinger i folketinget i dag, at vi ikke kan give besættelsestidens ofre forventning om, at folketinget vil forhindre, at Tysklands genoprustning går sin gang, og ej heller at Tyskland kommer ind i NATO.

Det føles bittert og er jo bittert, at netop samme dag, som man behandler et forslag

om at forhøje hædersgaverne til de af besættelsestiden ramte, behandler man forslaget om, at tyskerne påny skal have våben og være vore våbenbrødre.

Selve lovforslaget har sin begrænsning dels derved, at forhøjelsen af hædersgaverne ikke er stor i sig selv — det er en beskeden forhøjelse — dels derved, at kredsen er begrænset til de allerhårdst ramte og til enkerne og børnene. Der er jo en hel del mennesker herudover, som, selvom de ikke kommer ind under gruppen de mest invaliderede, har fået hårdt og varigt mén som følge af besættelsen eller som følge af frihedskampen, mén, som gør det vanskeligt, ja, i nogle tilfælde umuligt for dem at klare sig nogenlunde i livet efter det, der er overgået dem. Jeg vil gerne henlede den højtærede socialministers opmærksomhed på dette spørgsmål og bede socialministeren være opmærksom på de problemer, som fra tid til anden opstår for netop de mennesker, der ikke hører til de hårdst invaliderede, men som alligevel har deres vanskeligheder som følge af deres oplevelser i besættelsesårene. Jeg stiller ikke dermed forslag om at ændre lovforslaget, men opfordrer den højtærede socialminister til at være forstående overfor disse problemer.

Derudover vil jeg gerne spørge den højtærede socialminister, om jeg ikke har ret, når jeg ikke tager socialministerens tavshed ved den foregående sags behandling som udtryk for, at ministeren ikke også vil se med velvilje på de sømandsfamilier, som jeg omtalte. Det har jo betydning, at man gennemfører en lov som denne om forhøjelse af hædersgaverne, men man må også have opmærksomheden henvendt på de problemer, der foreligger herudover.

Søren Olesen: Jeg kan anbefale denne meget beskudne forhøjelse af hædersgaverne.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for den venlige tilslutning til lovforslaget.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen spurgte mig, om jeg ikke havde opmærksomheden henvendt på nogle problemer, som det ærede medlem havde omtalt under behandlingen af den foregående sag. Jo, det har jeg; jeg har min opmærksomhed hen-